

VEROSIMILE (THOMAS HAUERT/CIE ZOO)

Parodiërende theatraliteit

Popmuziek en hedendaagse dans hebben op het eerste gezicht niet veel met elkaar te maken.

Hedendaagse dans legt zichzelf een dynamiek op van eeuwige zelfvernieuwing en verpakt zich graag in allerlei toverwoorden uit het authenticiteitsregister. Popmuziek daarentegen heeft iets van een veelkoppig monster dat klaarstaat om elke vernieuwing op te slokken en uit te spuwen aan een overkant waar alles banaal is en niets is wat het lijkt, laat staan *echt*. Want popmuziek is per definitie *Even Better Than The Real Thing*.

In de nieuwe voorstelling *Verosimile* buigen de dansers van Compagnie Zoo zich niet alleen over het verschijnsel popmuziek, maar ook over de vraag wat 'schijn' en 'echt' kunnen betekenen op een podium. 'Wanneer danst men echt?'

'Wanneer helt men over naar de leugen?', aldus de begeleidende tekst.

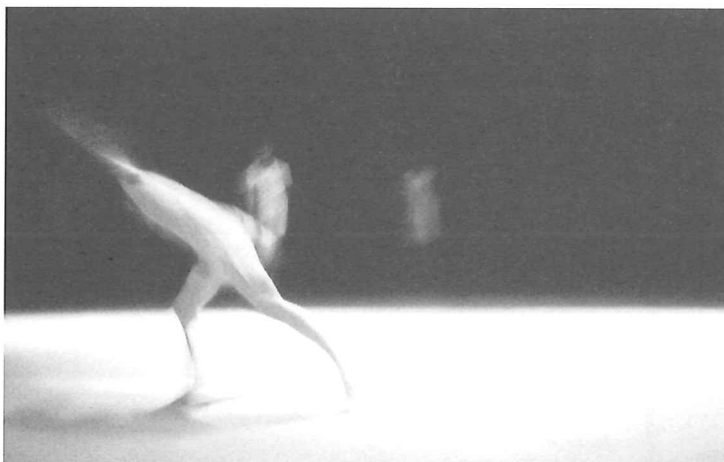
Thomas Hauert breidt met *Verosimile* een vervolg aan het pact dat hij een tijdje geleden sloot met de popsong. Zijn solo *Do you believe in gravity? Do you trust the pilot?* (2001) was in veel opzichten een prelude op *Verosimile*. Beide voorstellingen vermengen hedendaags dansmateriaal met melodieuze zangpartijen en tasten speels de mogelijkheden af van de aldus ontstane hybride. In *Verosimile* is de benadering vaak parodiërend, al blijft Hauerts aanpak daar zeker niet toe beperkt. Het wordt immers nooit openlijk ironisch en de liedteksten zijn geschreven en gezongen door de dansers zelf. Ook het dansmateriaal werd gecreëerd in nauwe samenwerking met de uitvoerders.

Niettemin is de hand van Thomas Hauert herkenbaar. Hij voedt dan ook sinds jaren de groep met improvisatieoefeningen en met zijn elastisch wriemelende bewegingsstijl. Het is overigens opmerkelijk hoe die stijl altijd trouw blijft aan de improvisatorische oorsprong. De bewegingen lijken veelal willekeurig na elkaar geplakt, voor de kijker ontstaat er nooit een inwendig verband tussen twee opeenvolgende bewegingen. Om af en toe een meer legato effect te bekomen, laat Hauert op gezette tijden het tempo teruglopen tot een zelfverzekerd slowmotion. Dat is waar *Verosimile* begint.

Na enkele ogenblikken ontwaart de toeschouwer de vijf ZOO-dansers op de schaars belichte scène. Ze bewegen traag en dicht bij elkaar. Op Samantha van Wissen na, dragen ze allemaal een langgerekt tennisshirt dat zedig de billen bedekt, maar waar de dansersbenen lang en bloot onderuit priemen. Van Wissen is als enige gehuld in een goudkleurig jurkje. Meteen na de openingsscène

bevindt ze zich alleen op de bühne. Ze stapt nog een tijdje rond, de geometrische patronen herhalend die kort tevoren het stappen van de volledige groep stuurden. Ten slotte komt ze midden op de scène tot stilstand, en samen met haar de blik van de toeschouwer. Dan begint ze te dansen.

Die opeenvolging van gebeurtenissen draagt duidelijk Hauerts signatuur. Stilstaan lijkt misschien een neutraal gegeven, in Hauerts choreografische ontwikkeling is het een meer dan prominente speler. Ook in *Jetzt* (2000) wordt de proloog gevolgd door een opvallend moment van stilstand, waarna een eenzame danser de choreografie op gang trekt. En net als in ouder werk blijft ook in *Jetzt* alle verdere bewegen in de greep van dat statische nulpunt. Sowieso bevinden de bewegingen zich in Hauerts persoonlijke manier van improviseren erg dicht op het lichaam, wat van bij de aanvang de expansie van die bewegingen in de ruimte beperkt. Daarom worden verplaatsingen steeds uitdrukkelijk

Verosimile THOMAS HAUERT/ZOO FOTO'S MARK LEYS

